

PIP

Wat heb ik gedaan?

Mirza en ik...

Ze moet terugkomen.

Ik moet zeggen dat ik van haar houd.

Zeg me dat het niet zo is...

Zeg me dat ik haar niet heb vermoord!

CODY

Mirza liet me meteen binnen in haar leven.

Volgens mij hoopte ze op iemand zoals ik.

Dat had ze beter niet kunnen doen.

Ik heb haar vermoord.

NORAH

Ik haatte Mirza.

Ja, sorry, het is zo.

Ik heb er geen beter woord voor.

Ze moest dood.

MIRZA & PIP

Alsjeblieft, doe open.

Ik gooi het tweede steentje tegen Pips raam; het geluid eechoot door de stille straat.

Straks worden haar ouders nog wakker...

Pips telefoon staat uit. Mijn berichtjes komen niet bij haar aan; daarom ben ik hierheen gelopen.

Ik gooi het derde steentje, dit keer een iets grotere.

Zou ze zo diep slapen? Of laat ze me expres buiten staan?

Het idee dat Pip me negeert, verlamt me. Waar moet ik heen als ze niet opendoet?

Misschien is ze nog boos om de ruzie van vanmiddag en laat ze me daarom midden in de nacht buiten staan...

Maar dan gaan eindelijk haar gordijnen open en ik voel mijn hart een sprongetje maken.

Het is me gelukt!

Pip schuift haar raam open, leunt op haar vensterbank en kijkt me aan. Het lijkt wel of ze niet eens verbaasd is dat ik hier op dit tijdstip sta.

Dan knikt Pip naar het dak van de burens, dat onder haar raam langsloopt.

Wil ze serieus dat ik naar boven klim?

Ik kijk naar de regenpijp, die aan de zijkant kleine uitsteeksels heeft. In films zie ik wel eens mensen naar boven klimmen; dat ziet er altijd heel makkelijk uit.

Ik pak de regenpijp beet en zet mijn gympen op de uitsteeksels.

De eerste keer glijd ik weg, de tweede keer schaaf ik

met mijn blote arm langs de bakstenen muur van het huis, maar de derde keer lukt het.

Vanaf het dak kan ik zo bij Pips raam komen. Ze trekt me over haar vensterbank, als laatste glijden mijn benen als die van een lappenpop op haar laminaat.

Erg charmant is het niet, toch lach ik erom.

Van opluchting omdat ik de klim heb gehaald. Of misschien vooral omdat Pip er is.

Hoewel ze er altijd is, ben ik toch elke keer bang dat het op een dag anders zal zijn.

Jax geeft een kopje tegen mijn wang. De rode kater van Pip is altijd blij om me te zien.

Ik kom overeind en kriebel Jax even achter zijn oren.

‘Wat kom je doen?’ Pips stem klinkt kortaf; ze is onze ruzie dus nog niet vergeten. ‘Het is midden in de nacht.’

‘Dat weet ik... Ik...’ Verder kom ik niet, de tranen komen als vanzelf.

‘Mirza...’ Nu komt Pip toch nog bij me op de grond zitten en ze slaat haar armen stevig om me heen.

Ik snuif haar geur op; ze ruikt naar het vanilleluchtje dat ik haar voor haar verjaardag heb gegeven.

‘Het is Ferijn,’ begin ik. Natuurlijk gaat het om Ferijn. Als ik al huil, is het altijd om mijn broer.

Toen hij wegging, hoopte ik dat het thuis niet langer om hem zou draaien, maar gek genoeg draait het nóg vaker om hem.

Mam huilt de hele tijd, mijn vader is juist nog stiller geworden.

Na de bezoekenmomenten in Eigenwijz kan ik ze beter allebei met rust laten of ik krijg een uitbrander.

Alles draait nog steeds om mijn broer.

‘Hij komt morgen op proefverlof thuis.’

Zodra ik de woorden uitspreek, keert mijn maag weer om. Pip weet wat dit betekent.

Zij is de enige die ik over Ferijn heb verteld.

Een gedeelte dan, want alles vertellen doe ik aan niemand.

‘Hoelang blijft hij?’

‘De hele zomer.’ Opnieuw dringt weer tot me door wat dit betekent. De hele zomer is zes weken. Zes heel lange weken.

‘Kan dat zomaar?’ Pip ziet een beetje bleek.

‘Kennelijk.’ Toen mijn ouders het vertelden, dacht ik dat ik gek werd. Hoe kon Ferijn ineens zes weken thuiskomen? Ze hadden een vermogen betaald om hem bij Eigenwijz te krijgen. Hij had daar toch gewoon de zomer kunnen doorbrengen?

‘En nu?’

‘En nu wordt de zomer vreselijk.’

‘Dat laten we niet gebeuren,’ zegt Pip. Ik veer even op bij het woordje *we*.

‘We kunnen morgen wat leuks doen?’ stelt ze voor.

‘Wat voor leuks?’ Ik kijk achterom. Het is pikkedonker buiten, maar toch weet ik wat er daar is. Rijjeshuizen, het bos, de weilanden, koeien en iets verderop de snelweg.

‘Er is hier niets leuks.’

‘Ik ben er.’

Ik kijk Pip aan. Ik zou willen dat het genoeg was, maar dat is het niet.

Als Ferijn thuis is, heb ik wel drie Pips nodig om deze weken door te komen. En waarschijnlijk is zelfs dát niet genoeg...

Pip gaat op haar bed zitten, Jax vlijt zich meteen op haar schoot. ‘We kunnen morgen zwemmen bij ons meertje?’

Ik kom naast haar zitten. ‘*Ons meertje?*’

‘Dat is het toch?’ Pip kijkt me aan. Haar groene ogen kijken me nooit recht aan, maar zwemmen altijd een beetje om de mijne heen, alsof mij aankijken te confronterend is.

Het heeft iets schattigs.

‘Dat is het zeker.’ Ik strijk met mijn vinger langs haar wang. ‘Ben je nog boos om vanmiddag?’

‘Een beetje.’ Ineens draait Pip haar gezicht alsnog weg. ‘Je noemde me *veilig*.’

Ik had al verwacht dat het haar hierom ging. Toen ik het tegen haar zei, kromp Pip ineen en zei ze dat ze naar huis moest.

Pip denkt misschien dat ik het niet doorheb als ze dichtklapt, maar ik herken het uit duizenden.

Het is net of ik bij Pip een gebruiksaanwijzing heb gekregen toen we elkaar leerden kennen.

Het is geen dikke gebruiksaanwijzing, ik had ’m zo uit.

Ik weet precies wat ik wel en niet kan doen bij haar, ik ken haar door en door.

‘Dus?’ verdedig ik mezelf.

‘Veilig is hetzelfde als saai.’

‘Dat is helemaal niet waar.’

Saai zou ik haar *nóóit* meer noemen. De vorige keer dat ik dat deed, negeerde ze me twee dagen lang. Het waren de twee langste dagen van mijn leven. ‘Veilig en saai is *zéker* niet hetzelfde.’

Ik denk aan alle keren dat Pip er voor me was dit jaar. Rond de rechtszaak van Ferijn, rond het gedonder met Mels...

Mels.

Nee, niet aan hem denken.

Maar hij blijft als een nare bijsmaak in mijn mond hangen. Ik ben nog altijd bang dat hij op een dag ineens terug zal komen naar ons dorp.

Hoe zou het zijn om hem terug te zien?

‘Kan ik het goedmaken?’ verander ik van tactiek. Ik buig me naar voren, maar Pip schudt haar hoofd.

‘Niet daarmee.’

‘Zeker?’

‘Zeker.’

‘Wat moet ik dan doen?’ Ik kijk naar haar bovenlip, die onder de sproetjes zit. In de zomer krijgt ze een sproeten-snor door de zon, waar ze een enorme hekel aan heeft.

Ik niet, ik vind het juist schattig.

Zoals alles aan Pip eigenlijk, zelfs haar naam klinkt lief.

‘Moet ik zeggen hoe knap je bent? Hoe sexy? Hoe...’

‘Mirza...’ Pip schudt haar hoofd, maar ik zie in haar ogen dat ze bijna om is.

‘Hoe woest aantrekkelijk, hoe leuk, hoe geweldig, hoe...’

Voordat ik verder kan gaan, snoert Pip mij de mond met een kus.

Ze slaat haar armen opnieuw om me heen en ik voel me... *veilig*.

‘Wat heeft dit te betekenen?’ Pips vader staat in de deuropening en ik laat zijn dochter geschrokken los.

Waarom hebben we hem niet aan horen komen?

‘Meneer, ik...’

‘Het is midden in de nacht!’ Pips vader fronsst zijn wenkbrauwen. ‘Hoe ben jij überhaupt binnengekomen?’

Ik kijk even naar het raam.

‘Ga alsjeblieft naar huis, meisje.’

Als ik naar de vensterbank wil lopen, schudt hij zijn hoofd.

‘Via de voordeur, alsjeblieft.’

Hij heeft een hekel aan me.

Ik dacht eerst dat het te maken had met het feit dat ik een meisje ben, tot Pip over haar ex begon. Kennelijk vond hij haar wél leuk...

‘Natuurlijk, meneer.’ Ik kijk nog even naar Pip, die zo te zien haar lachen moet inhouden.

Dat haar vader me niet mag, heeft haar nooit beïnvloed. Dat idee geeft me altijd een bepaalde rust.

Wat iemand ook doet of zegt, Pip kiest voor mij.

Altijd.

Ik zei toch dat ze veilig was?

‘Tot morgen,’ zegt Pip, voordat ik haar kamer uitga.

‘Dat zullen we nog wel even zien,’ hoor ik haar vader zeggen.

Buiten is het nog steeds pikkedonker, maar gek genoeg voel ik me zelf een stuk lichter.

Pip heeft me opgeladen. Ze heeft er zelfs voor gezorgd dat ik mijn broer heel even vergat...

Als ik naar huis loop, gaat plotseling mijn telefoon.

Pip om te zeggen dat ze me nu al mist?

Maar het is een onbekend nummer. Ik zie een vreemde profielfoto met een groenig masker, met één zichtbaar oog.

MYSTERY GUEST, staat erbij.

Mijn hoofdhuid tintelt, ik sta onmiddellijk stil onder een van de lantaarnpalen.

Wie is dit in vredesnaam?

En hoe komt hij of zij aan mijn nummer?

Dan zie ik het berichtje; kort maar krachtig.

MYSTERY GUEST:

Verveel je je?

MIRZA & MYSTERY GUEST

Ik klik op de profielfoto, maar het ene oog is totaal onherkenbaar.

Wie moet dit voorstellen?

Ik lees de zin op mijn scherm nog drie keer, maar ik kan er geen enkele aanwijzing uithalen.

Waarom zou een onbekend iemand vragen of ik me verveel?

Ik kijk om me heen. De straat ligt er stil bij, zoals altijd op dit late tijdstip. En op alle andere tijdstippen trouwens.

Ons dorp heeft 'saai' een heel nieuwe betekenis gegeven.

Ik druk op het nummer, maar de telefoon gaat maar drie keer over voordat de verbinding wordt verbroken.

Geen voicemail, niets.

Wie is dit toch?

Even schiet Norah door mijn hoofd. Zou het oog achter het masker dat van Pips ex kunnen zijn?

Misschien. Eerlijk gezegd weet ik niet eens welke oogkleur Norah heeft; ik probeer haar zo veel mogelijk te ontwijken.

Helaas duikt ze altijd wel weer op, op een moment dat ik haar niet verwacht. In een klein dorp als dit kun je elkaar nou eenmaal niet eeuwig ontwijken...

Of misschien is het Mels?

Ik krijg het benauwd bij het idee dat hij een nieuw nummer heeft genomen om mij berichten te sturen.

Nee, dat zou Mels niet doen.

Die gast weet niet hoe ver hij bij mij en het dorp vandaan moet blijven.

Toch?

Mijn duimen blijven boven het toetsenbord hangen.
Wat moet ik terugsturen?

Verveel je je?

Wie het ook is, hij of zij slaat de spijker op de kop.

MIRZA:

Altijd.

Ik wacht een paar seconden, mijn berichtje is verzonden.

Mijn hart bonst hard tegen mijn ribben, maar eerlijk gezegd is het geen onprettig gevoel.

Het is een beetje zoals vroeger, als ik wel eens geld uit de portemonnee van mijn vader of moeder haalde. Niet om het geld, maar om het gevoel dat ik erbij kreeg.

Mijn ouders merkten vaak dat er iets weg was, maar wisten niet hoe dat zo was gekomen. Zo'n geheim bij je dragen, iets weten wat alleen jij weet, geeft het gevoel dat je leeft.

Écht leeft.

En nu heb ik contact met iemand die zichzelf de Mystery Guest noemt.

Ik kijk nog een keer naar de profielfoto. Als Norah achter het masker zit, word ik gek.

Die meid is er vanaf het begin al op uit om mij kapot te maken en soms ben ik bang dat het haar zal lukken.

In het begin bleef ze maar stoken tussen ons; ik ben nog steeds bang dat ze het voor elkaar krijgt dat Pip bij me weggaat.

Wat moet ik doen als Pip niet meer in mijn leven is?

De laatste weken lijkt Norah naar de achtergrond verdwenen, maar ik weet dat het slechts een kwestie van tijd is, want uiteindelijk duikt ze altijd weer op.

Ze haat me.

Haar gebruiksaanwijzing is nog veel korter dan die van Pip, want er staat maar één regel in: *zo ver mogelijk uit haar buurt blijven*.

Mijn telefoon trilt opnieuw, mijn hartslag schiet weer omhoog.

MYSTERY GUEST:

Laten we een spelletje spelen.

MIRZA & OUDERS

‘Mirza? Hoorde je wat ik vroeg?’

De volgende ochtend houd ik mijn ogen strak op mijn telefoon gericht en kauw ik zonder te proeven op mijn tweede boterham.

Waarom belooft de Mystery Guest een spelletje en laat hij daarna niets meer van zich horen?

Misschien was het gewoon een flauwe grap van iemand van school. Ik kan zo een paar jongens uit de klas opnoemen die hier stom genoeg voor zijn.

Maar toch blijf ik telkens opnieuw op mijn telefoon kijken. Want wat als het wél echt is?

Op dat moment komt er een nieuw berichtje binnen, maar dat is van Pip.

PIP:

Onze date gaat gewoon door.
Ik laat mijn vader thuis.

Ik glimlach.

‘Mirza?’ dringt mijn moeder aan.

‘Wat is er?’ Met een zucht leg ik mijn telefoon neer.

‘Wil jij straks nog even langs de bakker om taart te halen?’

‘Taart?’ Ik kijk mijn moeder aan. ‘Wat hebben we te vieren?’

‘Ferijn komt vanmiddag toch thuis?’

‘Dat is geen reden voor taart.’

‘Mirza.’ Mijn vaders stem is gespannen, zoals al de hele

ochtend. Mam kijkt ernaar uit dat Ferijn thuiskomt, maar van mijn vader weet ik het niet zeker.

Mijn vader en Ferijn hebben nooit goed door één deur gekund, hij was altijd het lievelingetje van mijn moeder.

Maar omdat mam het lievelingetje van pap is, neemt hij het ook altijd voor Ferijn op als ik iets lelijks over hem zeg.

‘Oke,’ zeg ik. ‘Ik haal wel taart na het zwemmen.’

MIRZA & PIP

Pip zit al op haar handdoek als ik aankom. Er is verder niemand te bekennen, bij dit meertje is het altijd rustig.

Er is geen restaurantje, er zijn geen spectaculaire glijbanen. De meeste jongeren gaan naar het grotere meer, een dorp verderop.

Bovendien zal het vast niet meewerken dat je bij dit meertje uitkijkt op een oud pakhuis, dat al jaren leegstaat.

Het hele plaatje heeft iets lugubers. Maar het is er lekker rustig en dus de perfecte plek om ongestoord samen te zijn.

‘Hé, je bent er.’ Pip veert op.

‘Natuurlijk ben ik er.’

Ik spreid mijn handdoek uit naast die van haar. De eerste keer dat we hier kwamen zat er een meter tussen onze handdoeken in, nu nog maar een paar zandkorrels.

‘Heb je al gezwommen?’ vraag ik.

‘Alsjeblieft niet, het is veel te koud.’

‘Echt?’ Als ik mijn voet in het water zet, steekt het. Koud is een understatement, het is net een ijsbad.

Als ik verder loop, is het net of mijn huid wordt aangevallen door duizenden naalden.

‘Je gaat toch niet écht zwemmen, hè?’ roept Pip vanaf haar handdoek.

Ik haal diep adem. ‘Dat is precies wat ik ga doen.’

‘Je bent gek!’

‘Dat weet ik.’

En dan begin ik te rennen. Met grote sprongen ga ik dieper het meer in, net zo lang tot ik niet meer kan staan

en voorover val. Als ik onder water ben, is het net of mijn hart stopt.

Maar zodra ik bovenkom, klopt het juist sterker dan ooit tevoren.

De zon verwarmt mijn koude lijf, terwijl Pip praat. Ze heeft het over haar zomerbaantje in het asiel.

‘Het is maar goed dat ik toen die golden retriever heb gered,’ zeg ik. ‘Anders had je dit bijbaantje nooit gehad.’

Pip glimlacht. ‘Klopt. Dankzij jou wist ik van het bestaan van dit asiel af. Het is écht de beste bijbaan ooit.’

Het lijkt inderdaad het perfecte bijbaantje voor haar: zielige dieren helpen, die niemand meer wil hebben.

‘Er is gisteren een nieuwe labrador binnengekomen,’ vertelt Pip. ‘Een bruine, het liefste zou ik hem mee naar huis nemen.’

‘Waarom doe je het dan niet?’

‘Mijn ouders... Ze vinden één kat in huis genoeg.’

‘Schijt aan je ouders, het is toch jóúw hond?’

Pip glimlacht en drukt een kus op mijn wang. ‘Ik ben niet zoals jij.’

‘Misschien moet je dat wat meer worden. Meer schijt krijgen...’

Pip rolt op haar rug en kijkt naar boven. Ik weet dat ze over mijn uitspraak nadenkt.

Pip mag wat harder worden, ik misschien wat minder.

Misschien gebeurt dat vanzelf als we samenzijn, dat idee heb ik tenminste wel. Pip had vroeger nooit iemand in haar kamer gelaten midden in de nacht en ik had nooit langer dan één dag bij iemand kunnen blijven. Gewoon omdat ik me snel verveel.